

Ιστορία ζωής

Αλέκα Γράβαρη Πρέκα

Στις πιο πολλές φωτογραφίες της, παιδούλα, έχει τα μάτια μισόκλειστα. Θαμπωμένη άραγε από το θαύμα του κόσμου που αχόρταγα ρουφά ή μήπως διαισθάνεται κιόλας τα όσα την περιμένουν κι αποφεύγει τρομαγμένη να τ' αντικρίσει; Ποτάμι ο έρωτας της ζωής να πλημμυρίζει το μέσα της, αστείρευτη η χαρά ν' αναβλύζει λεπτό το λεπτό, πηγή τα κανακέματα, τα χάδια, οι ήχοι, οι μυρωδιές, το φως που κουβαλά μέσα της από τόπους εξωτικούς, μετακίνηση τη μετακίνηση. Όλα της τα όνειρα κουρνιάζουν σε μια αγκαλιά. Τρυφερός, όλος ένα χαμόγελο κι ένα καμάρι, ο πατέρας τής διαβάζει παραμύθια, την πηγαίνει βόλτες στο ποδήλατο, τη στολίζει, «περπάτα ίσια, ψηλά το κεφάλι, είσαι που είσαι μια σταλιά. Να είσαι περήφανη, μόνη σου μπορείς να πετύχεις ό,τι ονειρεύεσαι, έχεις μυαλό, δούλευε. Μόνο να 'χεις όνειρα». Και το μάτι του άγρυπνο, κέρβερος, να οσμίζεται την κάθε λαχτάρα της πριν εκείνη την καλοσκεφτεί. Με το δόσιμο ψυχής, τη ζεστασιά του ν' αντισταθμίζει τ' αγαθά που έλειπαν.

...Βράδυ, έφηβη, στα δεκατέσσερα, καθισμένη στα γόνατά του, τρεις κάννες ξερνούν μολύβι καυτό, λουσμένη στο αίμα του κρύβει στα σώψυχά της το τελευταίο του βλέμμα. Σε μια βδομάδα στο εργοστάσιο τυλίγει καραμέλες εφτά το πρωί - τρεις τ' απόγευμα χωρίς διάλειμμα, να βγαίνουν πιο πολλές στο ζύγι. Μια μηχανή της ξεσκίζει τη φούστα, τη διώχνουν, ύστερα στο σιδερωτήριο τρία σελίνια μεροκάματο κρυφά, αφού είναι ανήλικη. Πάντα στα μάτια μια σκιά, μα στην καρδιά της η θέληση. Μια μάνα με χίλιους φόβους και κόντρες να παλεύει να της βάλει χαλινάρι, να μάθει το μαγείρεμα, το γαζί, το σιδέρωμα της τσάκισης στα παντελόνια, να παντρευτείς, τι τα θες τα γράμματα; Σιγά μην την ακούσει. Θα παλέψει, θα ξαναπάει σχολείο, μαζεύει δεκάρα-δεκάρα τα δίδακτρα. Τα καταφέρνει κι από κει στην Αθήνα, να βγάλει σχολή, ό,τι της έμαθε εκείνος ν' αγαπάει είναι τη γλώσσα της, δυο ποιήματα του για τον έρωτα κι ένα γραφτό του για τις ρίζες της φυλής φυλακτό της. Δυο χρόνια σ' ένα δωμάτιο τρία επί τρία, χωρίς επικοινωνία, χωρίς άνεση, γιορτές και καθημερινές δουλειά και διάβασμα, σχολή και ποδαρόδρομος. Με το πτυχίο στο χέρι, πολύτιμο στους δύσκολους εκείνους καιρούς, χωρίς στήριγμα, ξεκινά την αναζήτηση. Εφημερίδα, νυχτέρι, αντιμόνιο, θόρυβος, κάπνα, βρισιές, απόλυση τρεις μέρες πριν αποκτήσει το δικαίωμα να γραφτεί στην Ένωση Συντακτών. Δρόμο πάλι.

Γραφείο Δημοσίων Πληροφοριών, δυο άντρες μόνιμοι υπάλληλοι, με ασφάλιση, περίθαλψη, άδεια, σύνταξη, στη μέση εκείνη, μεροκάματο, ούτε περίθαλψη, ούτε άδεια, ούτε ασφάλιση, γυναίκες τώρα μόνιμοι λειτουργοί τύπου, σιγά, δακτυλογράφοι και πολύ τους. Αγώνας για τους ημερομίσθιους, πέντε χρόνια γράφει σ' έντυπα συνεργασίες απλήρωτες μα που ανοίγουν τις πόρτες του ΡΙΚ. Να ζούσε εκείνος να την άκουγε απ' τ' αγαπημένο του ραδιόφωνο, ταξιδεμένο κι αυτό γύρευε που και πόσα χρόνια. Θεού πρόσωπο επιτέλους, μα κι εκεί διακρίσεις, απίστευτες σήμερα, στις προαγωγές, στις υπευθυνότητες, στις αποφάσεις, στα ωφελήματα. Και προκατάληψη, γυναίκες, τώρα! Και κόσμος κουμπωμένος, σεμνοτυφία, υποκρισία παντού, η επικοινωνία δύσκολη.

Τα οχυρά πέφτουν με τον πόλεμο του '74, όλοι απαραίτητοι, ο πόλεμος κι η δουλειά είναι για όλους κι η δουλειά φαίνεται. Ο τόπος πρέπει ν' αναστηλωθεί κι η ευαισθησία, η υπομονή κι η επινοητικότητα είναι γένους θηλυκού κι η δύναμη, το ίδιο. Ευκαιρία για δράση και προσφορά. Ζει τις πιο δύσκολες ώρες του τόπου που δεν τη γέννησε μα τον πόνεσε, τον έκανε δικό της. Ενθάρρυνση ήθελαν γυναίκες και άντρες κι όποιος πόνεσε ξέρει να στηρίζει κάποιον που πονά.

Τα καλά τα χρόνια που θα 'ρθούν σε λίγο θα 'ναι ένα φωτεινό διάλειμμα. Τρυφερός, ζεστός, ο σύντροφος την ακολουθεί ό,τι κάνει, μοιράζεται τις έννοιες, τη λαχτάρα της να δημιουργήσει, να συντρέξει, τις ατέλειωτες ώρες της προετοιμασίας και της αγωνίας της, σε συνέδρια, σεμινάρια, εκδηλώσεις, ομιλίες, πορείες. Πάντα δίπλα της. Μα ο θάνατος στήνει πάλι καρτέρι, τον παίρνει, κηδεύεται, ίδια ημερομηνία, ίδια ώρα, στον ίδιο χώρο, από τον ίδιο ιερέα, με τον πατέρα που είχαν και ίδιο όνομα. Τι παιγνίδια είναι αυτά;

Άντε πάλι να σηκώσει κεφάλι, να σταθεί στη δουλειά, στη μοναξιά, στο ξεκλήρισμα. Το ένα κτύπημα πίσω απ' τ' άλλο, να τα παλεύει. Πάντα μ' εκείνο το ποτάμι να ξεχειλίζει να πνίγει το μέσα της, πάντα μ' έναν έρωτα ζωής να φέρνει μυρωδιές, ήχους, χρώματα, φως, από τόπους εξωτικούς κι ανθρώπους αγαπημένους.

Μα το προζύμι υπήρχε. Ιδρυτικό μέλος από το 1989 του πρώτου στην Κύπρο Αντιναρκαωτικού Συνδέσμου, αγώνας με ομάδα υποψιασμένων ανθρώπων σε καιρούς ανύποπτους να προλάβουν την χρήση, να στηρίξουν στην ανεξάρτηση και αποτοξίνωση νέων ανθρώπων που έψαχναν για κόσμους ψεύτικους που τους έταζαν επιτήδειοι. Στο Επαρχιακό Συμβουλευτικό Σώμα Εθελοντισμού από το 1996, υπεύθυνη για την έκδοση της εφημερίδας, με συμμετοχή στην οργάνωση και παρουσίαση εκδηλώσεων, πάντα με στόχο την προβολή της προσφοράς της αγάπης για τον άλλο που λυτρώνει από την τυραννία του εαυτού.

1994 πρώτη προσπάθεια δημιουργίας κέντρου μεταμόσχευσης μυελού των οστών, το Καραϊσκάκειο εκπροσωπεί στο Συμβούλιο για πέντε χρόνια την κυπριακή

παροικία του Λονδίνου, ανθρώπους που γνώρισε στο μεταμοσχευτικό Κέντρο του Δρ Magdi Yacoub στο Harefield Hospital , όπου ο Αιγύπτιος καθηγητής με πρωτόγονες για τη σημερινή εποχή μεθόδους σώζει ζωές.

Περνώντας τη δοκιμασία ενός καρκίνου βρίσκεται το 2005 για τριάμισι χρόνια καθημερινά τρεις ώρες στο ογκολογικό τμήμα του Γενικού Νοσοκομείου Λευκωσίας προσφέροντας ρόφημα, κουβέντα και άγγιγμα ψυχής που πάνω απ' όλα έχει ανάγκη ο καρκινοπαθής, αντίδοτο στον τρόπο του θανάτου.

Με χαρά έδωσε το παρόν με ομιλίες και άρθρα στον τύπο σαν ένα από τα 10 άτομα απ' όλη τη Κύπρο, πρεσβευτές της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το Διεθνές Έτος Καταπολέμησης της Φτώχειας και του Κοινωνικού Αποκλεισμού (2010). Μέλος της Βουλής των Γερόντων τα τελευταία 2 χρόνια, με στόχο την διεκδίκηση καλύτερης διαβίωσης για τους ηλικιωμένους, την προβολή αιτημάτων και την εξασφάλιση διευκολύνσεων που κάνουν τα προβλήματα της γήρανσης πιο ανεκτά. 2012, Ευρωπαϊκό Έτος Ενεργού Γήρανσης και Αλληλεγγύης μεταξύ των Γενεών με άρθρα και συμμετοχή σε εκδηλώσεις συμβάλει κατά το δυνατόν στον αγώνα που θα κάνει την κοινωνία δικαιότερη και θα κτίσει γέφυρες ανθρωπιάς και αλληλεγγύης που μόνο η αγάπη κτίζει. Τον τελευταίο χρόνο εργάζεται για τη διερεύνηση παραπόνων ασθενών της Επαρχίας Λευκωσίας ως μέλος της αρμόδιας Επιτροπής.